

Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ (Λουκ. 6, 31- 36)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Αμμότοπο, στις 4/10/1998)

1. Ο ουρανός στη γη

Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα, μεταδίδει ένα υπέροχο μήνυμα στις ψυχές μας: Το μήνυμα της αγάπης. Την υποχρέωση που έχουμε, να αγαπάμε όλους τους ανθρώπους. Και μάλιστα, όχι μόνο εκείνους από τους οποίους περιμένουμε ανταπόκριση, αλλά και τους τους άλλους, που δεν ανταποκρίνονται θετικά στην αγάπη μας. Ακόμη και αυτούς που μας μισούν.

Το ανάγνωσμα, αναφέρεται στα εξής λόγια του Κυρίου: Αν κάποιος θέλει να δανειστεί από εσένα, βοήθησέ τον. Έστω και αν δεν περιμένεις να σου το επιστρέψει πάλι, βοήθησέ τον. Μην αρκείσθε σ' αυτό που κάνουν όλοι οι άνθρωποι, γιατί και οι μεγαλύτεροι αμαρτωλοί αγαπούν όσους τους αγαπούν και τους βοηθούν. Σεις, οι μαθητές μου, κάνετε κάτι περισσότερο για χάρη του Πατέρα σας που είναι στον ουρανό. Ο οποίος έχει πάρα πολλή καλωσύνη. Τόση, ώστε βοηθάει αδιάκριτα, δίκαιους και αμαρτωλούς.

2. Τεκμήριο της αγάπης του Θεού

Η μεγαλύτερη απόδειξη, ότι ο Χριστός βοηθά και συμπονεί όχι μόνο τους δίκαιους, αλλά και τους αμαρτωλούς, είναι ο Απόστολος Παύλος. Ο Απόστολος Παύλος, μισούσε τον Χριστό και ήθελε να μην αφήσει πάνω στη γη ούτε έναν χριστιανό. Και έπαιρνε την πρωτοβουλία από μόνος του, να πάει να τους ξεπαστρέψει, με δικής του επιλογής και δικής του επιστράτευσης δημίους.

Μα τι συνέβη; Τότε που πήγαινε να εξοντώσει τους χριστιανούς, στο δρόμο προς την Δαμασκό, του παρουσιάστηκε ο Χριστός εν δόξη. Μέσα στο φως. Τον ρώτησε ο Παύλος: «Κύριε, ποιός είσαι»; Απάντησε ο Χριστός: «Εγώ είμαι ο Ιησούς, ον συ διώκεις». Αμέσως, ο απόστολος Παύλος, έπεσε στη γη και τον προσκύνησε. Μετά, τον πήραν και τον πήγαν στη Δαμασκό. Τυφλό.

Και εκεί ο Χριστός μιλά σ' ένα ιερέα, τον απόστολο Ανανία:

-Πήγαινε στο σπίτι του Ιούδα, και βρες τον Παύλο. Πήγαινε να τον διδάξεις και να τον βαπτίσεις.

-Κύριε, αποκρίνεται ο Ανανίας, αυτός θέλει να μας εκτελέσει.

-Πήγαινε, του λέει ο Χριστός. Γιατί είναι «σκεύος εκλογής» μου.

Τι σημαίνει «σκεύος εκλογής»; Είναι Εβραϊκή έκφραση και σημαίνει: «μου είναι πολύ αγαπητός». Γιά φαντασθείτε... Εκείνος πήγαινε να σβύσει το όνομα του Χριστού, και ο Χριστός τον καμάρωνε και τον αγαπούσε, γιατί είχε καλή καρδιά, γεμάτη ζήλο για τις πατρικές του παραδόσεις. Και τον κάλεσε κοντά Του, ώστε τον ζήλο του και τον ηρωισμό του, να τον εκδηλώσει για την αλήθεια. Όχι για το ψέμα. Τι μαρτυρεί αυτό; Ότι ο Χριστός, δεν ενεργεί - όπως το κάνουμε εμείς - με βάση τα συναισθήματα του αμαρτωλού ανθρώπου.

Τι λένε αυτά τα συναισθήματα;

-Με αγαπάς; Σε αγαπάω.

-Μου χαμογελάς; Σου χαμογελάω.

-Με μισείς μια φορά; Σε μισώ δέκα.

Λέει ένας μεγάλος σοφός: «Η φιλοσοφία του κόσμου τούτου είναι: Μπορείς να αρπάξεις; Άρπαξε! Μπορείς να αδικήσεις; Αδίκησε! -Άμα σου κάνουν κακό εκδικήσου. Όσο μπορείς περισσότερο».

3. Μοιάζεις του Πατέρα σου;

Η φιλοσοφία του Χριστού είναι εντελώς αντίθετη! Να φέρεις πάντοτε με αγάπη. Ανεξάρτητα από το πως στέκονται οι άλλοι απέναντί σου. Να το κάνεις, όχι για κάποιον άλλο λόγο, αλλά γιατί έτσι σε θέλει ο Πατέρας σου ο επουράνιος: να του μοιάζεις.

Αν το θεωρούμε τιμή μας, να μοιάζουμε με τον επίγειο πατέρα μας, πόσο μεγαλύτερη τιμή είναι να μοιάζουμε με τον επουράνιο. Που δημιούργησε τον κατά σάρκα πατέρα μας και του έδωσε την δύναμη να μας φέρει στον κόσμο και να μας μεγαλώσει.

Τα παλιότερα χρόνια, κάθε πόλη είχε και ένα φρούριο για να προστατεύεται από εχθρικές επιδρομές. Το φρούριο του χριστιανού δεν είναι η κακία και η εκδίκηση. Είναι η αγάπη και η καλωσύνη. Με αυτά τα όπλα, νικά την κακία του άλλου.

Αναφέρεται στην Παλαιά Διαθήκη: Ο βασιληάς των Εβραίων Σαούλ, μισούσε τον νεαρό υπηρέτη του Δαυίδ. Γιατί; Γιατί ήταν γενναίος πολεμιστής. Όλος ο λαός επαινούσε τον Δαυίδ. Και επειδή οι έπαινοι ακούονταν ακόμη και στο παλάτι, φθόνησε ο Σαούλ. Ποιός, ποιόν; Ο βασιληάς τον αφοσιωμένο δούλο του. Τον υπηρέτη του. Και ζητούσε ευκαιρία να τον σκοτώσει. Ο Δαυίδ πήρε τα βουνά για να σωθεί. Ο βασιληάς τον κυνηγά στις ερημιές και στα δάση, αυτοπροσώπως.

Κάποτε, ο Δαυίδ ήταν κρυμμένος σ' ένα σπήλαιο. Ο Σαούλ πέρασε από εκεί και κατάκοπος από την οδοιπορία, μπήκε μέσα ξάπλωσε και αποκοιμήθηκε. Ενώ κοιμόταν λένε στο Δαυίδ οι σύντροφοί του:

-Να ο Σαούλ. Ο Θεός τον έρριξε στα χέρια σου. Θα τον σκοτώσουμε. Εύκολη δουλειά.

Απαντά ο Δαυίδ:

-Εύκολη δουλειά! Αλλά μεγάλη αμαρτία. Γιατί δεν είναι μόνο βασιληάς. Έχει άγιο χρίσμα. Τον έχρισε ο Σαμουήλ σε τόπο ιερό. Είναι χριστός Κυρίου. Τέτοια αμαρτία δεν την κάνω, να απλώσω χέρι πάνω στο χριστό Κυρίου.

-Και τι θα κάνουμε; Θα περιμένουμε να μας σφάξει;

Τον πλησίασε αθόρυβα ο Δαυίδ, του έκοψε ένα κομμάτι από το ρούχο του και το κράτησε. Μετά «έδωσε μάχη», νά καταφέρει τους εξαγριωμένους κατά του Σαούλ άνδρες του, να μη τον σκοτώσουν επί τόπου. Τελικά ξύπνησε ο βασιληάς και βγήκε έξω. Σε λίγο πετάγεται ξοπίσω του ο Δαυίδ.

-Βασιληά μου, που πας;

Τον ρώτησε:

-Ποιός είσαι συ;

-Εγώ είμαι ο Δαυίδ. Πως ξεκίνησες συ ολόκληρος βασιληάς και κυνηγάς ένα φύλλο; Γιατί με καταδιώκεις; Τόσο εχθρό σου με θεωρείς; Κύτταξε το ρούχο σου, τι σου λείπει... Αν ήθελα θα σε είχα σφάξει. Και του έδειξε το κομμάτι από το ρούχο του.

Συγκλονίστηκε ο Σαούλ:

-Παιδί μου, του είπε, συ είσαι πιστός και εγώ τιποτένιος. Συ είσαι του ουρανού, εγώ της γης. Συ είσαι δίκαιος, εγώ αμαρτωλός.

Και αφού αγκάλιασε και φίλησε τον Δαυίδ, τον πήρε κοντά του. Τι ενίκησε; Νίκησε, το ότι ο Δαυίδ δεν έγινε καθρέπτης των συναισθημάτων του Σαούλ.

4. Η «οδός της αγάπης»

Πάνω απ' όλα η αγάπη. Και μάλιστα η αγάπη προς τους εχθρούς. Όποιος έχει τον ηρωισμό να συγχωρεί τον εχθρό του, τον απογράφει ο Θεός στον ουρανό σαν δικό του. Όχι άνθρωπο, αλλά άγγελο. Μιμητή του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Που μας συγχώρησε ανεβαίνοντας στο Σταυρό. Και εκείνους που τον σταύρωσαν, και αυτούς τους συγχώρησε.

Μιλώντας γι' αυτούς στην προσευχή Του, τότε που υπόφερε χειρότερα από κάθε άλλη στιγμή, είπε στον Επουράνιο Πατέρα Του:

-Πάτερ άφες αυτοίς ου γαρ οίδασι τι ποιούσι. Πατέρα μου, συγχώρησέ τους. Δεν ξέρουν τι κάνουν. Αν ήξεραν, αν είχαν επίγνωση, δεν θα το έκαναν.

Να τώρα το ερώτημα: Εμείς, όπως συμπεριφερόμαστε, τίνος είμαστε; Του εαυτού μας; Του αμαρτωλού ανθρώπου; Η για νά πούμε κάτι πιο φοβερό: Γράφει ο άγιος Ιωάννης ο θεολόγος: «Καθένας που μισεί τον αδελφό του είναι ανθρωποκτόνος» (Αΐω. 3, 15). Και μοιάζει, σ' αυτόν που είναι «ανθρωποκτόνος απ' αρχής» (Ιω. 8, 44). Δηλαδή του διαβόλου. Λοιπόν μέ ποιόν είμαστε με τον διάβολο ή με τον Χριστό;

Γιατί αφήνουμε τον εαυτό μας, να έχει μαύρα αισθήματα για τον πλησίον, κακία, φθόνο, αντιπάθεια; Ας φροντίζουμε να μιμούμεθα τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό και τους αγίους του.

Και μη νομίζουμε ότι αυτά είναι μόνο για τους αγίους.

Στην Μπολόνια της Ιταλίας υπάρχει ένας δρόμος με το όνομα: «οδός της αγάπης». Έκει ήταν το σπίτι μιας φτωχής, που έκρυψε σαν τον Άγιο Διονύσιο, τον φονιά του μονάκριβου παιδιού της. Ενώ τον καταδίωκαν, εκείνη τον δέχθηκε, τον συγχώρησε και τον άφησε να φύγει, χωρίς να τον καταδώσει. Όταν της ζήτησαν το λόγο είπε:

-Μέγας ο Κύριος. Μας είπε να έχουμε αγάπη.

Εμείς, αντί να ονομάζουμε τους δρόμους: «οδός της αγάπης», είναι καλύτερο να περπατάμε στο δρόμο της αγάπης. Δηλαδή, να ζούμε με αγάπη, συγχώρηση, καλωσύνη. Είπε ο Χριστός:

Όταν το κάνετε, μοιάζετε του Πατέρα σας, που είναι οίκτιρμων, γεμάτος καλωσύνη για τους αμαρτωλούς και πονηρούς.

Και να ξέρετε: τέλειος είναι εκείνος που μοιάζει του Πατέρα του, όχι στη δύναμη, όχι στη σοφία, όχι στην παγγνωσία, δεν είναι δυνατόν. Αλλά στην καλωσύνη και στην αγάπη. Αυτή είναι η τελειότητα.

Τι θα μας ωφελήσει, αν ακολουθώντας την φιλοσοφία του κόσμου τούτου, εκδικούμεθα τους άλλους; Μια μέρα η επίγεια ζωή μας θα τελειώσει. Αν δεν τηρήσουμε το νόμο του Θεού τι θα κερδίσουμε από την ζωή αυτή; Σήμερα, δεν έχει καθόλου σημασία για μας, αν περάσαμε μερικές γλυκές η πικρές στιγμές στο παρελθόν. Πολύ περισσότερο αυτό δεν θάχει καμμία σημασία μετά τον θάνατο.

Γι' αυτό αληθινά ευτυχισμένοι, είναι όσοι δέχονται με ταπείνωση και υπακοή την εντολή του Κυρίου μας, που λέγει: «Αγαπάτε τους εχθρούς υμών». Αμήν.-